

КОИ СМЕ,

ЗОШТО СМЕ И ДО КАДЕ СМЕ

Светската цивилизација се наоѓа пред прагот на најважната задача и обврска со која ќе мора да се соочи, а тоа е да се зачуваат животите, добробитот и достоинството на жителите на нашата планета. Денес, кога се соочуваме со кризни времиња, исполнети со неизвесност, бесперспективност и тероризам, ние настојуваме што помалку да мислиме на тоа, надевајќи се дека тие ќе нè одминат, ќе поминат сами по себе, без значајни штетни последици по нас и ретод повторно ќе завладее или, пак, со голем егоизам, го бараме сопствениот излез. Но, не е можно во вакви ситуации, за кои не размислувавме, да постапиме доволно темелно и мудро. Брзината со која човештвото го освојува знаењето влијае општествените промени во светот да се одвиваат со сè поголема динамика. Затоа, заземањето конечни ставови за непознатото, кое за денешната генерација е бесконечно, губи секаква смисла, а сè што е бесмислено со сигурност води кон катастрофи и уништување. Прогласувајќи ги тие ставови за свети вистини, а во најлош случај нивното присвојување и наметнување на другите, создадовме силен извор за сите минати и идни конфликти. Единствена природна и логична алтернатива која ни останува е вечното трагање по бесконечната вистина, односно тоа прашање постојано да се држи отворено. На мислата ѝ е потребно ослободување од наметнатите стеги на авторите, поттик за нов препород, нов ренесансен период. Човештвото веќе покажува подготвеност да размислува за

севкупното прекројување на светот, односно подготвеност за промени во религиските, политичките, научните и економските системи за нивните институции. Бавно, но сигурно созрева мислата дека без отвореноста на овие системи, што подразбира уривање на сите табуа, не е можно успешно градење на глобално отворено општество. За успешно менаџирање со вакви глобални процеси потребно е претходно да се создаде позитивна атмосфера за посакуваните промени во свеста на поединецот, а особено на широките народни маси.

Од древните па сè до денешните времиња не случајно живее сознанието дека ние во подеднаква мера припаѓаме и на небото и на земјата. Оваа мисла непогрешливо ни го покажува патот по кој треба да чекориме за да ја унапредуваме и да ја облагородуваме свеста која ќе ни ја обезбеди иднината. Овој пат ни укажува дека во свеста може да настанат промени само кога врз основа на севкупните систематизирани сознанија и искуства, ќе се промени претставата и односот кон Господ и кон Универзумот, а со самото тоа и смислата на нашето постоење во нив и нивното постоење во нас. Промени од ваков вид претходеат и при создавањето на првите организирани заедници на човекот, пред појавата на демократијата како универзален процес од која се изродиле модерната наука, првата библиотека и универзитетот во Александрија а, исто така, и во поблискиот период на ренесансата, како нејзин предвесник.

Денес човештвото располага со многу повеќе информации во сите области на своето истражување во споредба дури и со непосредното минато. Ова знаење претставува неспоредливо поквалитетна сила, која со сигурност ќе ги коригира застарените стереотипи со кои се објаснуваат Господ и Универзумот, како и смислата на нашето постоење и дејствување. И двете најшироко прифатени теории за создавањето, теоријата за смислениот план на совршениот творец и теоријата на случајноста, односно случајната мутација се подеднакво далеку од правата вистина, бидејќи се сосема спротивни, а бесконечната вистина е една, и секогаш стреми кон средината. Ниту едната, ниту другата теорија не можат на задоволителен начин да го објаснат универзалниот развој, кој веќе станува очигледен. Со нив не можеме да обезбедиме ниту материјална сигурност, ниту духовен мир на подолг временски период, бидејќи се конечни, а со самото тоа и полувистини. Без континуирани промени во овие две теории, современиот мит за одржлив развој и проектот за отворено глобално општество можат да нè одведат во погрешна насока со несакани последици.

Постои исконска и мистична поврзаност меѓу начинот на кој размислуваме, процесите кои довеле до создавање на животот и софистицираните механизми, кои управуваат со Универзумот. Прашање е само на времето и на генерацијата која ќе го постави овој проблем на здрави основи, ослободени

од празноверие, авторитарност, национална и верска гордост, но воедно и колкава цена во човечки животи за тоа ќе треба да плати човештвото. Природно се наметнува прашањето зошто тоа не би била сегашната генерација и без непотребни жртви. Демократските и духовните сили кои управуваат со нас ќе треба да ги приближат своите филозофии, бидејќи постои основа во глобалната мисла за отпочнување на овој процес. Погледите на нивните науки се во иста насока и поради тоа нема никаква причина тие да дејствуваат одвоено, спротивставено, а во определени случаи и до меѓусебно потполно негирање. Ним им е потребна нашата помош, тие треба од нас тоа и да го побараат, но доколку и натаму продолжат љубоморно да ги чуваат своите тајни, тогаш како да им помогнеме во нивното управување, ако не сме доволно информирани.

Секоја нова трансформација почнува со незнаење и потреба за развој и усовршување по однапред поставени закони. Поделбите кои произлегуваат од незнаењето се природни неминовни, а за нивно надминување секогаш ќе ни помогнат Господ и Универзумот, откривајќи ни ги своите тајни кога за тоа ќе покажеме желба и труд и кога ќе бидеме подготвени. Другите поделби се поради гордоста на сопственото знаење, кое е безначајно во споредба со незнаењето. Гордоста е нашиот најголем непријател. Справувањето со човековата гордост е од најголем приоритет за нашиот род. Гордоста ни ги мати ра-

Глас на јавноста Форум

зумот и емоциите, затоа кога таа ќе ни биде повредена или доведена во прашање, во најголем број случаи посегнуваме по физичка сила во нејзина одбрана.

Обединувањето на сите народи во име на човекот, заштитата на земјата од нашето загадување, е подеднаква грижа за целиот жив свет, а тоа се единствените добри причини да се чувствуваме горди за успешно завршената работа. Но, уште пострашно е кога незнаењето и гордоста ќе се здружат, а тие обично одат рака под рака, тогаш се раѓа злото кое уште дополнително ги дели човекот и народите. Но, и покрај сите поделби, во човештвото постои природна тенденција за обединување. Европа, која го почнува овој процес, треба да препознае дека обединувањето претставува закон на глобална смисла на кој му се покоруваат сите парцијални процеси, а не визија на лидерите, желба на народите или потреба на капиталот. Таа очекува, но и заслужува, останатиот свет да ѝ помогне, бидејќи нејзиниот успешен пример ќе го следат и другите континенти пред конечното обединување на целото човештво во една нација, со една отворена религија и еден отворен општествен систем. Тоа ќе претставува добар темел за нов почеток на идните генерации.

Голема заблуда е било каква помисла од поединци, институции, или, пак, разни организации, дека убавата мисла може да се контролира и управува со цел да се остварат сопствените интереси. Постои само еден универзален интерес за сите луѓе и народи, а тоа е опстанокот кој е остварлив само со безусловна и целосна соработка. Предуслов за остварување на таа соработка е негувањето на слободната мисла.

При искажувањето на сопствените ставови, уважување или изразување резерва кон некоја друга идеја секогаш треба да оставиме мал простор и за спротивното но никако категорично наметнување на мислите и, се разбира, почитување на договореното до следната промена. Доколку постапуваме на таков начин тогаш ќе нема потреба од трпеливост и меѓусебна толеранција, бидејќи нема да

постои интелектуално и духовно малтретирање. Зборовите влада и владеани, односно водач и водени, исто така, треба да се напуштат, бидејќи стануваат несоодветни за денешниот човек и неговата иднина. Тие треба да претставуваат сервиси за соработка, што подразбира меѓусебна размена на точни а не на лажни информации. Доколку од било кои причини тргнавме во спротивна насока, тоа ќе претставува само уште еден пример од кој ќе научиме како не сме требале да постапиме и повторно ќе мораме да се вратиме на патот на меѓународната соработка.

Миграциите на народите,

кои ќе се случат поради климатските промени на Земјата, и неконтролираниот растечки наталитет на човекот се најреалните закани по стабилноста на севкупните општествени односи. Тие движења со сигурност ќе нè принудат да го промениме нашиот однос кон Господ и кон Универзумот и да направиме нов договор со нив во име на сите народи, бидејќи во новите услови стариот парцијален договор нема да биде употреблив. Идните генерации ќе нè паметат со почит ако тоа го сториме навреме, а не под принуда. Постојат некои народи и нации кои себе си се прогласиле за избрани од страна на Господ да

бидат водачи на другите народи. Но, историјата ни кажува нешто сосема друго, односно дека не постои ниту еден народ, држава или по значајни религии кои во име на својот Господ од знаење или од незнаење не направиле зло против друг народ, држава или религија. Денешните терористички напади сè повеќе ги извршуваат терористи самоубијци кои, жртвувајќи го својот живот, во името на Бога убиваат незаштитено цивилно население, а подготвени се во воздух да кренат и училишта полни со деца. Од тие причини треба да направиме сè за ова лицемерие пред Бога да престане. Да се надеваме дека има доволно мудрост во нас, со која ќе знаеме да ги скротиме и да ги контролираме силите со кои располагаме и разум да разбереме дека моќта лежи во знаењето како да се постигне договор за обединување, односно споделување на знаењето. Љубоморното чување на знаењето како и високото технолошко знаење и присвојувањето на Господ за себе ја открива намерата дека во одредено време тоа ќе се искористи против другите, со цел да се оствари сопствена доминација, која историски гледано секогаш се враќа како бумеранг по оној кој ја посакува. Мораме сите да дадеме свој искрен придонес во организацијата на идното глобално општество, која сè повеќе ќе се базира на нашиот човечки потенцијал, а сè помалку на нашиот еволутивен и историски багаж.

Филозофијата која поаѓа од потребата за рамнотежа на силите за обезбедување глобална стабилност не ја зела предвид силата на колективниот ум, а тоа подразбира рамнотежа на земеното и на даденото знаење меѓу сите народи во текот на досегашната цивилизациона историја. Но, на тој план, за жал, постоело и сè уште постои потреба за криење на сопственото знаење и земањето на туѓото, со што се нарушува основниот принцип за создавање нов квалитет, што е гаранција за нашиот опста-

нок. Ова е суштинска рамнотежа која е неопходно да се воспостави меѓу сите народи. Само преку неа сите заедно ќе дојдеме до праведен мир и квалитетен напредок.

За секој човек, во секоја ситуација постои избор. Вистинскиот избор кој ќе му обезбеди иднина зависи од неговото знаење, и мудрост како тоа знаење да го примени, односно од неговиот претходно вложен труд во подготовката за што попознато соочување со искушенијата. Тоа се однесува за сите народи, нации и за целиот човечки род. На поединецот не му е лесно да го одбере својот избор, бидејќи понудата е многубројна и разновидна. Сепак, и тоа е полесно отколку да се чекори по сопствениот пат, што подразбира средба со непознатото во обид да се откријат некои нови тајни. Тоа може да претставува големо задоволство и забава, но и вистинска среќа, по која толку многу копнее денешниот човек. Затоа Господ и Универзумот се погрижиле на човечкиот род, како на еден организам, максимално да му ја олеснат работата при донесувањето одлука за својот опстанок, понудувајќи му само две можности, односно најмал можен избор но и најмала веројатност за грешка. Едниот избор е нашата перспектива да ја врземе за планетата Земја, или во уште полоша варијанта за една нејзина ограничена територија, како што тоа е случај денес, и да продолжиме со насилствата во залуден обид да ги расчистиме старите неправди кои сме им ги нанеле, додека времето неумоливо одминува. Другиот избор е космичката перспектива во која зачекориле најхрабрите наши претставници во име на сите нас. Космичката ера е почната во мир. Горе во Космосот сè уште не паднала ниту

една жртва во наш меѓусебен судир. Се чини дека такво нешто нема ни да се случи. Тој факт многу ветува. Ние долу на Земјата имаме конечно на кого да се угледаме. Конечната одлука е во наши раце. Господ и Универзумот ни подариле целосна слобода, но и целосна одговорност за одлуките кои ги носиме.

Знаеме дека со Господ сè почнало и со него сè ќе заврши, што и да подразбираме под тоа име. Зошто и на кој начин сè уште не знаеме. Но, сепак би требало да знаеме дека одговорите на овие прашања ќе се добијат само преку филозофското обединување на религијата, науката и политиката. Тоа е можно единствено преку навлегување на демократијата во постојните религии и во нивните меѓусебни релации, како и во релациите со науката и политиката. Само таа може да го обезбеди развојот на нашата универзална мисла, преку откривањето на општите закони. Потребна е демократизација на религијата но, исто така, и продуктивен материјалистички поглед. Новото време на мир и благосостојба и новата свест за заеднички живот едни со други, а не соживот едни покрај други, ќе настапи тогаш кога науката ќе се соочи со своето бесконечно незнаење и ќе го признае постоењето на Господ како нејзин инспиратор, бидејќи патот по кој чекори, со голема верба во себе, е Господов пат со Господска верба кои ни се дадени од него. Но, и постојните религии не треба да бегаат од науката и од неј-

зините достигнувања бидејќи така го забавуваат приближувањето на човештвото кон Господ. Само со целосна искреност кон вистината ќе престане вечната кавга меѓу науката и религијата. Со ова историско помирување би се ослободила многу голема креативна енергија за сите, а особено за политиката, во изноаѓањето поправедни општествени системи, борејќи се против сопствената злоупотреба на власта и прекумерното богатење.

Од пресудно значење е да преовладе свеста кај политичарите дека ни еден процес и ни еден проект, како и ни еден организирано општество не може да успее доколку се нарушени мерките.

Во име на идните генерации светот ќе мора да зачекори во нова интелектуална авантура, бидејќи само во слободоумноста егзистираат благородни идеи, кои го гарантираат прогресот. Иднината се прави извесна единствено со храброста на поставените прашања и длабочината на нивните одговори.

Размислете!

Зошто единствено човечкиот поглед е насочен кон небото?

**Зоран Савик,
Скопје**

Рубриците ФОРУМ и ПИСМА ја отсликуваат нашата отвореност кон јавноста. Овде автентично објавуваме и текстови кои не се во согласност со нашата уредувачка политика.

